

‘Soms kan ik niet eens door Dendermonde fietsen zonder dat iemand me boertig naroept: ‘Hey, Amelie, zijt gij daar niet te lui voor?’



‘Iedereen vindt grappenmakers gezellig, maar niemand wordt er geil van. Van muzikanten, daarentegen...’ Daags na haar 30ste verjaardag voegde *Amelie Albrecht* (31) de daad bij het woord en sprak ze via de datingapp Bumble af met een besnorde drummer uit Halle. Een jaar later sloft Matteo Beyney (28) in een badjas door hun Dendermondse huurhuis en biedt hij een journalist welgemanierd koffie aan. Als *Albrecht* in haar tweede zaalshow *Goe genoeg* stelt dat ze nog weinig te klagen heeft – maar ook niet niets – heeft de rocker daar zeker iets mee te maken. Een gesprek over schtoeme mannen, zotte tantes en zatte Rita’s.

Na haar klinkende overwinning in Humo’s Comedy Cup in 2018 tourde *Amelie Albrecht* langs uitverkochte zalen met haar debuutshow *Zwaar leven*. Opgemerkte passages in *De ideale wereld*, *De Cooke & Verhulst Show* en *De slimste mens ter wereld* volgden. Nu laat de Dendermondse comédienne haar tweede zaalshow los op het publiek: *Goe genoeg* gaat op zaterdag 27 januari in première in de Antwerpse Arenberg.

Is *Goe genoeg* je levensfilosofie?

Amelie Albrecht: “Ik zeg dat dikwijls, vooral als ik me snel van een vervelende klus wil afmaken. Een titel voor een nieuwe show bedenken, bijvoorbeeld. *Goe genoeg* is *goe genoeg*. En het allitereert! Ik ben dol op alliteraties.”

Gaf jij je kamerplanten ook geen allitererende koosnaampjes?

Albrecht (wijst): “Dat is Marc Monstera. En daar staat Marcel Monstera... Ik heb wel wat monstera’s (tropische kamerplant, red.). Mijn neurotische brein eist zelfs dat mijn Spotify-playlists allitereren. (Droog) Ik heb veel van die dingetjes, hoor.”

Ooit kreeg je een Monopoly-spel cadeau waarvan één onderdeelje ontbrak. Naar verluidt was je weekend totaal naar de haaïen.

Albrecht: “Toch minstens de hele dag, ja. Ik kan toch niet de enige zijn? Voor kerst heb ik bijvoorbeeld een puzzel gekregen: topcadeau, ik hou van puzzels en gezelschapsspelen. Maar toen dacht ik: shit, mijn puzzelkast zit helemaal vol, dus ik moet een ándere kast gebruiken, terwijl die daar helemaal niet voor bestemd is. Weg sfeer!

“Soms maak ik ook de fout om ’s avonds een leeg flesje cola in mijn auto te laten liggen. ‘Ach, ik haal het er morgen wel uit’, zeg ik dan tegen mezelf – tot ik in bed lig en alleen nog aan dat flesje kan denken. Vaak sta ik toch nog op om het in de pmd-zak te proppen, anders kan ik niet slapen. (Denkt na) Eigenlijk is dat echt niet oké, hè.”

Een soort dwangneurose, of lijdt je aan poetswoede?

Albrecht: “Alles heeft gewoon z’n plek in ons huis. Dat wil niet zeggen dat de poetshulp na haar ronde alles precies op de juiste plaats moet zetten – zo gek ben ik ook niet. Maar ik kan er wel van genieten om onze spullen daarna netjes terug te zetten waar ze thuishoren. En dan hebben we het soms over centimeters, hè.

“Dat is toch geen dwangneurose? In zijn nieuwe show 13 vertelt William Boeva over zijn OCD (obsessive compulsive disorder, red.) en dat is totaal anders: als ik de deur uitga, hoef ik bijvoorbeeld geen tien keer te controleren of ik het fornuis wel heb afgezet. De kans is groter dat mijn netjes opgeruimde huis in vlammen opgaat omdat ik het fornuis met m’n verstrooide kop níét meer heb gecheckt.”

Hoe gaat Matteo daarmee om?

Albrecht: “Toen we pas samenwoonden, had ik wel wat stress, omdat ik Matteo niet wilde belasten met al mijn kleine neuroses. Stel je voor dat hij voortdurend op eieren moest lopen: ‘Waar hoort dit nu weer te liggen volgens het systeem-*Albrecht*?’ Dat is ook geen leven, hè (lacht).

“Matteo is één brok pure chaos. ‘Tja, ik ben een drummer,’ grijnst hij dan heel charmant. Maar intussen vloekt hij óók wanneer hij iets niet terugvindt nadat de poetshulp is langs geweest, en ik nog geen tijd heb gehad om m’n ronde te doen. Ik heb hem geïnfecteerd.”

Dit bericht op Instagram bekijken

Een foto die is geplaatst door Matteo Beyney (@benniebenniedrums) op

‘Er zijn geen comedians zonder persoonlijkheidsstoornis’, beweerde Jeroen Leenders een paar weken geleden. Dan valt het bij jou nog best mee?

Albrecht: “Precies, als het dat maar is (lacht). Ik heb gewoon orde nodig in mijn huis, dat geeft rust in mijn hoofd. Er is al *genoeg* chaos om me heen. Een show schrijven vind ik bijvoorbeeld ook heel chaotisch: bij elke try-out moet ik me over de gedachte heen zetten dat ik die avond een onafgewerkte set speel. Dat gaat zó hard in tegen mijn natuur.”

Je deed ooit mee aan de toelatingsproeven voor de Koninklijke Militaire School. Dat past niet bij het nonchalante typetje dat je op het podium speelt.

Albrecht: "Toen ik die school bezocht, wilde ik er niet meer weg. Het leven leek me er zo heerlijk duidelijk: iedereen liep rond in uniform en alles was tot in de puntjes georganiseerd. Ik was toen ook al 20 jaar, en het leek me wel wat om betaald te worden voor m'n studies – op voorwaarde dat ik daarna nog een tijdlang voor het leger zou blijven werken. Toen bleek dat ik nét te weinig had gescoord op de wiskundetest om aan de vooropleiding te mogen beginnen, was ik oprecht teleurgesteld."

"Mijn moeder vond het vreemd dat ik naar de militaire school wilde, omdat ik in het middelbaar nogal opstandig was geweest. Maar ik was nooit echt ongehoorzaam, ik was vooral een luide stoorzender in de klas. Bevelen opvolgen had ik best gekund."

TRIESTIGE PLANT

'Mijn leven gaat te goed', verzucht je in *Goe genoeg*. 'Mensen willen miserie horen.'

Albrecht: "Ik geloof oprecht dat het publiek dat verwacht. Iedereen luistert graag naar het ongeluk van een ander, of naar de humor die de ander in dat ongeluk vindt. Om zichzelf dan tijdens de rit huiswaarts een schouderklopje te geven: 'Het gaat nog wel oké met mij, zeker in vergelijking met die triestige plant' (lacht).

"Ten tijde van Zwaar leven leek ik wat verveeld en vermoeid op het podium te staan. Ik ben er vrij zeker van dat veel mensen zich hebben afgevraagd of ik daar eigenlijk wel graag wás. Maar zo voel ik me vandaag niet meer. Ik heb nog weinig redenen om te zagen, dus wil ik dat ook niet meer doen. Net zoals ik in deze show geen moppen meer maak over zelfmoord. Dat zou vreemd zijn: ik ben niet langer moe, en zeker niet levensmoe."

Wellicht willen veel toeschouwers de vleesgeworden weltschmerz aan het werk zien die ze in Zwaar leven hebben leren kennen.

Albrecht: "Niet altijd. Sommige toeschouwers raak ik al kwijt door gewoon te zeggen dat ik tegenwoordig word herkend op straat. Later in de show haal ik mezelf nog minstens tien keer onderuit, maar vaak is dat niet *genoeg*. (Denkt na) Het lijkt alsof ik meer krediet kreeg toen ik nog de verveelde underdog was."

"Nu goed, zodra je een klein beetje bekend bent, word je snel weggezet als arrogant. Terwijl ik vroeger veel arroganter was! Nu ben ik op feestjes rustiger dan ooit, en ik heb mezelf getraind in smalltalk. Het moest wel: als ik een onbekende die me aanspreekt op straat voorbijloop omdat mijn sociale batterij even leeg is, heeft die meteen een verhaal voor z'n volgende familiefeest."

Heb je spijt van het podiumpersonage waarmee je bekend bent geworden?

Albrecht: "Het is een hardnekkig typetje. Soms kan ik niet eens door Dendermonde fietsen zonder dat iemand me boertig nareept: 'Hey, *Amelie*, zijt gij daar niet te lui voor?' En dan zijn er nog alle onbekenden die me met een brede glimlach beledigen: 'Het is maar een mopje, hè. Gij kunt daar toch mee lachen?' Die snappen het niet helemaal. Als ik op het podium een grap maak over mezelf, dan is dat zelfspot. Het is géén vrijbrief om me te beledigen wanneer je me op straat tegenkomt."

KLEUTERPROCLAMATIE

Tijdens een try-out in je thuisstad kreeg je te maken met onderbrekingen door hecklers. Gebeurt dat vaker?

Albrecht: "Steeds meer, zeker in de try-outfase. Sinds corona lijkt het alleen maar erger te zijn geworden."

Zijn we verwilderd uit de lockdowns gekomen? Je bent niet de eerste comedian die opmerkt dat het publiek vandaag minder manieren heeft.

Albrecht: "Sinds de maatregelen zijn opgeheven, gedragen sommige mensen zich als beesten. Maar dat is niet de enige verklaring, denk ik. Tegenwoordig delen veel Amerikaanse comedians graag filmpjes van hun grappigste crowd work op de sociale media. Die spontane interacties met het publiek zijn vaak uitstekende reclame: je kunt ermee tonen hoe ad rem je bent zónder materiaal uit je show prijs te geven. Sommigen zijn beginnen te denken dat dát stand-upcomedy is, vrees ik. Dat het de bedoeling is dat het publiek altijd actief deelneemt aan de show.

"Het gebeurt steeds vaker dat ik een doordachte pauze laat vallen, waarop een willekeurig iemand in het publiek denkt: time to shine, roep maar alles wat in je opkomt! Een tijdje terug was er een kerel die de hele show lang oerkreten brulde. Hij stond op een bepaald moment zelfs op van z'n stoel, alsof hij applaus verwachtte. Op den duur heb ik me kwaad gemaakt: ik voelde de opluchting in de zaal, maar het blijft altijd schadelijk voor de sfeer."

Vroeger kon zo'n stoorzender je uit je ritme halen. Kun je er intussen beter mee om?

Albrecht: "Je léért ermee om te gaan, maar soms kolkt het nog vanbinnen. Nu, in zekere zin passen hecklers wel bij *Goe genoeg*, want ik geef in mijn show ook kritiek op het publiek. Of tenminste op het deel van het publiek dat denkt: ik koop een kaartje om een comedian aan het werk te zien, maar eigenlijk kan ik dat ook. Of misschien zelfs beter!

"Ik heb overwogen om elke heckler op het podium te trekken. Eén minuut, om mijn punt te maken. Maar wat als het publiek die kerel echt grappig vindt? Dan word ik kwaad, en moet ik die anderen óók naar het podium halen. Zo blijven we bezig, hè (lacht)."

In Dendermonde was het een vrouwelijke heckler.

Albrecht: "Hoe zeldzaam ze ook zijn, ze vallen makkelijk op te delen in twee types: de zotte tante en de zatte Rita. Maar de meeste hecklers zijn mannen, van een jonge vader tot een gepensioneerde die een Duvel te veel opheeft. Onlangs was het een huisarts. Een huisarts! Weet dan echt niemand meer hoe je je moet gedragen?

"'Wat is er met je gebeurd, *Amelie*?' vroeg iemand me laatst na een show. 'Je kapt plots zo hard op de mannen.' Ja, schtoeme mannen zijn echt wel een rode draad in deze show. 'Maar toch niet alle mannen, *Amelie*?' Nee, niet álle mannen. Wat de doorsnee witte comedian van middelbare leeftijd al jarenlang vertelt over vrouwen, vertel ik nu over schtoeme mannen. Maar té feministisch klinkt dat toch niet, of wel?"

Nee, *Goe genoeg* is niet bepaald een feministisch pamflet. En wanneer je de spot drijft met bepaalde mannen die je via datingapps hebt ontmoet, lijkt dat gewoon heel terecht.

Albrecht: "Voor zulke moppen heb je die apps eigenlijk niet nodig: ga gewoon de deur uit en wacht tot de eerste man die je tegenkomt op straat z'n mond opendoet."

Ik wil je helpen om te nuanceren, *Amelie*. Maar dan moet je je ook laten helpen.

Albrecht (grinnikt)

Je algemene mensenhaat was vroeger één van je – bijzonder grappige – handelsmerken. Nu nog altijd, dus?

Albrecht: "Ik haat geen mensen, ik haat gewoon heel veel dingen die mensen doen. Zoals me via WhatsApp een foto sturen van het kerstkaartje dat ik met de post heb gestuurd: waaróm? Ik weet toch hoe m'n eigen kaartje eruitziet! Of me vragen hoe het met me gaat terwijl je het eigenlijk niet écht wilt weten. Of jezelf een dog mom noemen en je hond behandelen als je kind. Doe zulke dingen toch niet!"

Euh, jij...

Albrecht (onderbreekt): "Ja, ik weet het! Ik doe dat ook. Ik heb blijkbaar een even groot talent voor haat als voor hypocrisie. Mijn hond Duvel heeft een eigen Facebook-pagina waarop ik hem mijn zoon noem, en met mijn moeder heb ik het over 'haar kleinzoon'. In *Goe genoeg* haal ik een van de pot gerukt concept als proclamaties voor kleuters over de hekel, maar de proclamatie voor assistentiehonden van de vzw Hachiko vindt deze dog mom dan wél weer fantastisch. Ik ben blijkbaar in staat om de wereld heel cynisch te bekijken zonder oog te hebben voor mijn eigen hypocrisie."

Dit bericht op Instagram bekijken

Een foto die is geplaatst door *Amelie Albrecht* (@amelietheneandonly) op

Je maalt niet om het klimaat, leerden we uit *Goe genoeg*.

Albrecht: "Het is niet mijn beste karaktertrekje, maar eerlijk gezegd lig ik er écht niet wakker van. Ik vind het jammer dat het niet meer sneeuwt in de kerstvakantie, maar dan enkel omdat ik van sneeuw hou. Soms vraag ik me af: is het klimaat echt mijn probleem? En zou het echt zo erg zijn als we morgen allemaal verzuipen door het stijgende water? Ik bekijk mijn sterfelijkheid door een pragmatische bril: als ik er morgen niet meer ben, dan is het maar zo. Ik zal het zelf niet meer beseffen, hè."

"Hooguit let ik op de banale dingen, terwijl ik weet dat die weinig verschil zullen maken: ik sorteer, ik rij minder met de auto en ik ontschink me met herbruikbare wattenschijfjes. Zie mij de wereld eens redden! Ik ben misschien onverschillig, maar ik probeer mezelf in te prenten: 'Je bent geen monster, *Amelie*. Je. Bent. Geen. Monster.' Ik heb een grap over hoe panda's volgens mij willen uitsterven, maar ik trek morgen niet met een knuppel naar Pairi Daiza om ze daar een handje bij te helpen, hè."

Je bent meter van de vzw Hachiko en je treedt geregeld op tijdens benefietevenementen voor goede doelen. De vrouw *Amelie Albrecht* is dus minder nihilistisch dan haar typetje?

Albrecht: "Ik kan veel goede doelen steunen zonder dat het een grote impact heeft op mijn leven, dus waarom zou ik het niet doen? Neem nu Hachiko: die vzw draait op vrijwilligers die thuis twee jaar lang een pup opvoeden, om die dan weer af te staan aan iemand die een assistentiehond nodig heeft. Ik post er af en toe iets over, ik ben meter van zo'n puppy en ik ga af en toe eens met hem spelen. Een grote opoffering is dat niet."

"Ik heb het moeilijker met grote, onbevattelijke wereldproblemen. Zoals het klimaat dus, of wat er nu in Palestina gebeurt. Ik lig in de knoop met mezelf: wat zou ik daarover moeten posten, en hoe vaak? Ik ben ook maar een comedian, hè. Is het niet heel cringe om tussen de grappen en de Duvel-foto's door zomaar even een bloedserius bericht te delen over kindslachtoffers? En hop, dan weer een mopje! Iedereen snapt toch dat ik veroordeel wat daar gebeurt, zónder dat ik er elke dag iets over hoef te posten? Of zijn er echt mensen die denken: tiens, die *Amelie* is fan van de genocide?"

Ben je bang om mensen voor het hoofd te stoten?

Albrecht: "Ik heb geen angst om me uit te spreken of om volgers te verliezen: dat soort volgers ben je toch liever kwijt dan rijk."

"In *Goe genoeg* zit een mop over Bart De Pauw – of misschien moet ik het een bedenking noemen, want er wordt nooit om gelachen. Op een bepaald moment vertel ik dat ik bang ben om gecancelled te worden: 'Wat was dat ook alweer? Juist, dat wat we met Bart De Pauw hadden moeten doen. Je móét hem van mij geen lul vinden, we zijn het erover eens dat hij fantastische programma's heeft gemaakt. Maar dat neemt niet weg dat hij ook een enorme lul is, toch?' Doodse stilte, elke keer opnieuw. Er zijn zoveel mensen die de Heilige Bart niet willen aanvallen, maar liever op de kap van de slachtoffers zitten. Als ik daartegen inga, bereik ik misschien wel meer dan met een post over Palestina, want ik wéét dat zijn supporters ook bij mij in de zaal zitten. Of ben ik nu te naïef?"

60 KILO SLACHTAFVAL

'Mannen willen de comedian niet neuken', grinnik je in je show. De mythe over de erotiserende kracht van het podium mag op de schop?

Albrecht: "Op het podium of op café: iedereen vindt grappenmakers gezellig en charmant, maar niemand wordt er nat van. Comedians zijn níét sexy. Muzikanten, daarentegen..."

Matteo drumt bij Ronker. De band omschrijft zich als 'Sepultura, maar dan gespeeld door Nirvana'. Loeihard, enfin.

Albrecht: "Sepultura ken ik niet, maar ik kan me er iets bij voorstellen."

Op alle eindejaarsvragen van Humo antwoordde je: 'Taylor Swift'. Ik kan moeilijk een artiest bedenken die verder van Ronker af staat. Wat vind je van Matteo's muziek?

Albrecht: "Op hardstyle en carnavalsmuziek na heb ik weinig muzikale afknappers. Ook Ronker vond ik gelukkig meteen goed. Relatiecrisis vermeden! 'Goliath', het openingsnummer van Zwaar leven, is trouwens van hen."

Er zit een niet zo smakelijk verhaal achter de videoclip van 'Goliath'.

Albrecht: "Ik kende Matteo toen nog niet, anders had ik hun op voorhand kunnen vertellen dat het niet zo'n slim idee was om in de zomer 60 kilo stinkend slachtafval op te halen in West-Vlaanderen en dat in iemands badkuip te gieten. Het was de bedoeling dat één Ronker in dat bad zou kruipen, maar gelukkig hebben ze uiteindelijk van dat plan afgezien. Beter laat dan nooit, zeker? Aan slachtafval zullen ze zich niet meer wagen, denk ik."

"Wat ik nooit had verwacht, was dat ik in een relatie zou belanden waarin ik geregeld zinnen moet uitspreken als: 'Moet dat nu echt, al dat bloed?' Of 'Nee, ik weet niet waar je op dit uur nog 10 kilo maden haalt!' Ik snap het ook niet, hoor. Het schijnt eigen te zijn aan het genre."

Is Matteo intussen ook een Swiftie geworden?

Albrecht: "Sinds hij mij kent, zet hij Folklore op in de auto! Ik stuur hem ook dagelijks een song van Taylor Swift, die hij dan moet beoordelen. En hij stuurt me een ander – harder – nummer terug. We zijn allebei onze horizon aan het verbreden. In juli gaat Matteo zelfs mee naar de 'Eras'-wereldtournee van Taylor Swift in Amsterdam. Ik had een reservatiecode bemachtigd voor Amsterdam én voor Milaan – al ging het in Milaan om een vippakket."

Die vippakketten kosten al gauw 500 euro per persoon. Toen bleek dat je tickets had voor Amsterdam, heb je die andere weer verkocht, neem ik aan?

Albrecht: “Nu klink je net als Matteo en mijn vader. Dat geld is al lang uitgegeven, ik denk daar niet meer aan. In mijn hoofd ga ik eigenlijk zelfs gratis (lacht). Yolo! Nee? Fuck it, ik wil gewoon naar Taylor in Milaan, oké?”

‘Ik heb vaak de indruk dat mannen geen idee hebben hoe vrouwen denken’, zei je ooit in Humo . Geldt dat ook voor Matteo?

Albrecht (grinnikt): “Heb ik dat gezegd? Goeie quote. En ik sta er nog altijd achter. De gemiddelde man heeft geen idee van wat er in ons hoofd omgaat, terwijl wij vaak perfect weten wat er bij hen speelt – en dat een beetje raar vinden, maar er uiteindelijk voor de lieve vrede niets over zeggen. Neem nu dat gedoe over het Romeinse Rijk op TikTok vorig najaar.”

Toen vrouwelijke TikTokers verbaasd vaststelden hoe mannen wekelijks, zo niet dagelijks, hun gedachten laten afdwalen naar het Romeinse Rijk.

Albrecht: “‘Hoe vaak denk jij daaraan?’ stuurde ik naar Matteo. ‘Random vraag, maar toevallig hadden mijn broer en ik het er net over’, antwoordde hij. Ze kwamen net terug van de sauna. ‘En deze ochtend eigenlijk ook al, toen we over een kasseiweg reden.’ Een fucking kassei is *genoeg* om een man over het Romeinse Rijk te laten mijmeren! Ik heb dat niet eens als ik een caesarsalade bestel. Dat is echt zo’n (maakt een kotsgeluid) typisch mannending: enkel zij kunnen met een vreemd soort trots terugdenken aan elke keer in de geschiedenis dat een andere man iets heeft verwezenlijkt. Waanzin.”

Vrouwen denken vaak na over een totaal ander onderwerp, bleek niet veel later op TikTok.

Albrecht: “Mannen denken constant aan het Romeinse Rijk, vrouwen aan hoe ze kunnen vermijden dat ze door mannen worden aangerand. En de mannen hebben daar géén idee van. Ik heb vrienden – goeie, integere kerels – die me nog altijd verbaasd aanstaren als ik zeg dat ik nooit heb gelift, dat ik niet alleen op reis ga en dat ik bepaalde straten ’s avonds liever mijd.”

Je hebt jarenlang komisch materiaal geput uit je avonturen op Tinder en Bumble. Nu je samenwoont met Matteo, is die bron opgedroogd. Vind je dat jammer?

Albrecht: “Nee. Mijn relatie past perfect in mijn show, je zou bijna denken dat ik het erom heb gedaan (lacht). En ik was blij dat ik kon kappen met die Tinder-moppen: op den duur werd mijn onbestaande liefdesleven één grote grap. Wist je dat een productiehuis me een paar jaar geleden heeft voorgesteld om er een tv-programma over te maken?”

‘Wie wordt de man van *Amelie Albrecht*?’: zoiets?

Albrecht: “Het zou meer iets als Taboe zijn geworden (VRT 1-programma van Philippe Geubels, red.), denk ik. Ze wilden mijn dates filmen en het geheel doorspekken met comedy. Ik dacht: mannekes, het gaat hier wel over mijn leven, hè. Ik weet dat ik jokes maak over mijn liefdesleven, maar mijn liefdesleven is geen joke! Als je weet dat er op tv vaak twee jaar zit tussen de eerste pitch en de uitwerking, waren de makers er blijkbaar gerust op dat ik nog wel een tijdje single zou blijven. Beledigend gerust, zelfs (lacht).”

Laat Matteo zich de grappen over jullie relatie welgevallen?

Albrecht: “Ik leg hem elke grap voor. Desnoods schrap ik ze, maar dat heeft hij me nog nooit gevraagd. Daar was ik wel wat bang voor: Matteo is mijn eerste lief sinds ik een professionele comedian ben, en ik maak nu eenmaal moppen over wat er in mijn leven speelt – mijn relatie inclusief. Maar het wordt eigenlijk pas vervelend wanneer mensen onze héle relatie als een joke zien, enkel omdat ik er grapjes over maak op het podium – die trouwens vaak zijn aangedikt, of zelfs helemaal verzonnen.”

Je leerde Matteo kennen op Bumble, een datingapp waar vrouwen de eerste stap moeten zetten. Herinner je je openingszin nog?

Albrecht: "Ik zei 'Hallo', hij stuurde 'Helaba' terug en de rest is geschiedenis! We leggen onszelf te veel druk op om originele openingszinnen te destilleren uit het zoveelste saaie profiel: 'Hallo' is echt wel *goe genoeg*."

Klopt het dat je Matteo vóór de eerste date hebt opgebeld omdat je z'n Brusselse r wilde horen?

Albrecht: "Shit, hoe weet je dát nu weer? Ik had Bumble Premium, de betalende versie: dan kun je je locatie veranderen en profielen opzoeken alsof je je op die plek bevindt. Dus 'verhuisde' ik af en toe naar de Brusselse rand, omdat ik vind dat ze daar met zo'n leuk accent spreken. Zo kwam ik in Halle terecht, waar Matteo toen woonde – anders hadden we waarschijnlijk nooit gematcht. Maar ik heb hem niet énkél gebeld omdat ik z'n Brusselse r wilde horen, hoor. Ik had het toen erg druk, waardoor we niet meteen in levenden lijve konden afspreken. Het leek me dus een goed idee om alvast even te bellen."

Wist Matteo wie je was?

Albrecht: "Hij had geen idee. Heerlijk! De beste dates die ik heb gehad, waren met mannen die niets afwisten van mijn comedy of mijn Tinder-grappen op Instagram: dan moest ik hun verwrongen beeld van mij tenminste niet bijsturen. Komieken hebben *genoeg* aan een onnozele aanleiding in het echte leven om een grotesk verhaal bij elkaar te fantaseren, maar sommige dates dachten dat al die verhalen waargebeurd waren. Dan moest ik plots uitleggen dat ik niet écht had gedatet met prille twintigers die nog bij hun moeder woonden, maar dat er gewoon een goeie grap in zat."

"Als ik het me goed herinner, heeft Matteo zich in het begin geëxcuseerd omdat hij me niet kende. Maar ik kon enkel denken: oef!"

Goe genoeg, première op zaterdag 27 januari in de Antwerpse Arenberg. Info en tickets: ameliealbrecht.be

Kristof Dalle